

stalter yde Samfundet. Det er blevet sagt om afdøde Professor Johan Keller, at han hørte til de lykkelige Menesker, der selv føle og forstaa, at de ere komne paa deres rette Plads her i Livet. Ja, det kan siges om en Mand, selv om den Gerning, han udfører i Livet, kun kommer ham selv eller hans nærmeste til gode. Det kan godt være, at Professor Johan Keller kunde være kommen til at udføre en Gerning, der kunde være kommen ham selv og hans nærmeste mere til gode, men for Samfundet i dets Helhed og for de Hjem og de Folk i vort Samfund, som Forsynet har lagt Korset og Byrden tungest paa, og som have mindst Evne til at bære Byrden, kan det siges at være en Lykke, at Professor Johan Keller fandt den Gerning her i Livet, som han har udøvet. Flere af os have vistnok været ude paa de Kellerske Anstalter f. Eks. for Kommuner, og jeg selv har i den korte Tid, jeg har været her, ogsaa været der ude for at bede om et aandssvagt Barns Optagelse. Professor Keller svarede: Ja, jeg har allerede indstillet ham, han er værdig, han er af dem, der trænge til at blive optagne, og han er indstillet til at optages den 1ste April. Men denne Dreng kom ikke paa Anstalten før Juni Maaned Aaret efter, altsaa over et Aar maatte Drengen gaa under meget vanskelige Forhold i Hjemmet, og Faderen døde i den Tid. Jeg mener, at det, hvis Samfundet skal løse den Opgave, som der her ligger for, ikke kan hjælpe, at vi se for meget paa Skillingen; vi maa se efter de Goder, der ydes, og vi maa særlig lægge Vægt paa, at Samfundet kan sige til alle de Hjem, som ere saa ulykkeligt stillede, at de ikke kunne yde tilhørlig Tilsyn og Pleje til saadanne stakkels aandssvage Børn: kom her, her er Plads for eder. Jeg tror nok, at det er sandt, hvad flere Talere have udtalt, at vi alle billige det fremkomne Forslag og alle kunne være glade derved, og det er allerede et stort Gode, men nu vide vi jo nok, at for det første ere Anstalterne, hvor de nu ligge, saa indskrænkede, at de ikke kunne tilfredsstille de Krav, der stilles til dem, og for det andet, at de ere opsagte til Fraflytning Aar 1900, altsaa om to Aar. Jeg mener altsaa, at det er paa høje Tid, at vi tage alvorlig fat paa denne Sag uden at spille noget Øjeblik, thi det er en god Sag, der fortjener vor Tilslutning. — Den ærede Minister omtalte forleden Dag, at han vilde raadføre sig med Rigsdagen om, hvorledes Beliggenheden skulde være, og vi hørte

allerede af den ærede foregaaende Taler, at han havde en udmærket beliggende Plads. Jeg tror nu, at de fleste af os kunde komme med udmærket beliggende Pladser, som alle frembyde store Fordele, thi desværre kan der faas Pladser nok. Jeg tror, at Forholdet er saaledes, at de ni Tiendedele af vort Landbrug ere tilfals og gerne ville sælge, især til en saadan Anstalt, men jeg tror, at det er uheldigt, dersom Rigsdagen skal befatte sig med at afgøre selve Spørgsmaalet om Pladsens Beliggenhed. Ved den store Afgørelse af, i hvilken Landsdel Anstalten skal ligge, om der f. Eks. skal bygges videre ved Kjøbenhavn, eller om Anstalten skal lægges i Jylland, mener jeg, at Rigsdagen kunde have et Ord med at sige, men jeg tror, at det vilde være uheldigt, naar der er Tale om Valget af selve Arealet. Jeg tror, at Rigsdagen vil blive overløben af Deputationer i det uendelige. (*Bluhme*: Jeg anbefaler Esbjerg!). Det ærede Medlem siger, at han anbefaler Esbjerg — ja, jeg tror, at vi vilde faa en Masse Deputationer herind, og alle sammen vilde de fremstille deres Arealer som ganske fortrinlige, men de aandssvage, som skulle benytte Anstalten, komme ikke med Deputationer, det er en Selvfølge, det kunne de ikke, og det er dog deres Sag, vi skulle afgøre, og deres Velfærd, det drejer sig om. Den eneste, der kan tale de aandssvages Sag her, er Forstanderen for de Kellerske Anstalter, og det kan han saa meget mere efter § 3 i Loven af 1ste Marts 1895, som jeg med den ærede Formands Tilladelse skal oplæse, og som lyder saaledes: „Afhændelse af Anstalternes nuværende Grunde og Bygninger, Optagelse af Laan og Udvidelser, som kræve Nybygninger, kunne kun foretages med Ministerens Samtykke.“ Jeg mener, at denne Lov viser, hvilken Vej vi skulle gaa for at vælge Pladsen. At vi skulde forhandle om Pladsen, tror jeg, som sagt, vilde være uheleligt, men jeg tror, at den Mand, der staar som Forstander for Anstalterne, meget bedre ved, hvordan Pladsen skal være, og hvilket Terrain der egner sig bedst for Anstalterne. Vi kunne saa meget bedre overlade Valget til den nuværende Forstander, som han er en Søn af den afdøde Professor Johan Keller, og der er ingen, tror jeg, her i Landet, hvem det maa ligge mere paa Hjerte end ham at føre sin Faders Gerning paa bedste Maade ud i Livet. I 1892 blev der forelagt et Forslag her i Tinget angaaende de Kellerske Aandssvageanstalter. Efter at Professor Johan Keller var død,